

det, selv om Dom naaes over Lyendet, ikke sjeldent endda være vanskeligt at bringe Lyendet til at søle Følgerne af sin utilbørlige Brud paa en indgaaet Forpligtelse, fordi Eksekutionen, forsaavidt Erstatningen angaar, støder paa Hindringer i den anførte Bestemmelse i Konkursloven, og fordi Afsoningen af den som oftest ringe Bøde i Reglen kun er og betragtes som et ubetydeligt Onde. Husbonden derimod bliver tilstede i Jurisdiktionen og er altid let at finde, naar Lyendet vil søge ham, ligesom han i Reglen er vederhæftig nok for det Ansvar, der maatte paahvile ham overfor Lyendet. Det kan ikke nægtes, at her foreligger en Ulighed i Parternes indbyrdes Stilling overfor hinanden, hvorpaa der er Grund til at bøde ad Lovgivningsveien, og der bør derfor søges efter Midler hertil. Om at gjøre den private Forsøgning, hvortil Lyendeloven nu alene henviser Husbonden, mere summarisk, vil der endog affet fra, at man ikke herved vilde raade Bod paa de ovenfor antydede Ulemper, neppe kunne være Spørgsmaal; der er allerede indrømmet Politiretsbehandling, en af de mest summariske af vore Forsøgningsmaader, i hvis Former der ikke kan foretages nogen yderligere Læmpelse, uden at man afsætter sig for, at der kun bliver et Skin af Retsfølgning tilbage. Al opmuntre til skriftlige Overenskomster, ved hvilke Lyendet underkaster sig Forsøgning ved et bestemt Bærning eller, saavidt som det er tilstedeligt, giver Afkald paa visse af de Former, der til Betryggelse for Indslævnte ere foreskrevne, vil neppe nytte noget, da Lyendet i Liden, som de nuværende, ikke vil underkaste sig det, ligesom det iøvrigt ogsaa har sine Betænkeligheder al opmuntre til Overenskomster, ved hvilke Lyendet let afsættes for at underkaste sig Bestemmelser, hvis Betydning det ikke fatter, og som hyppigt ville lede til, at det dømmes uhørt. Indrømmelse af Afdgang til Efterlysning ved offentlig Foranstaltning, som ogsaa har været anbefalet, vil neppe være nogen heldig Foranstaltning, dels

forbi Efterlysning i og for sig ikke er paa sin Plads i Sager som disse, hvor der dog kun handles om Brud paa private Kontraktforhold, dels fordi den formentlig kun i ringe Grad vil virke til at gjøre Husbondens Retsfølgning mere effektiv. Ministeriet tror derfor, at der ikke gives nogen anden Vej at gaa end den, Forslaget anviser, hvorefter man under visse Betingelser lægger Forsøgning af Brud paa Lyendekontrakten i det Offentliges Haand. Allerede nu er saadant Brud fra Lyendets Side i Reglen strafbart, kun at Strafansvaret, nærmest vel fordi Erstatningen er det overveiende i Retshaandhævelsen paa dette Punkt, maa gjøres gjældende ved privat Sag; der er derfor ikke noget Betænkeligt i at lade offentlig Forsøgning indtræde, navnlig naar dette kun sker under saa snævre Betingelser som i Paragrafen foreslaaet, idet saadan Forsøgning kun indrømmes for Brud paa Lyendekontrakter, der gjælde for mindst $1\frac{1}{2}$ Kar, og paa Vilkaar, at Husbonden opgiver Erstatningskravet, samt endelig kun naar Lyendet har forladt den Jurisdiktion, i hvilken det tjente. Lyendet kan formentlig ikke med Rette besvære sig over, at de Brud paa Lyendekontrakten, det begaar, under de anførte Betingelser gjøres til Gjenstand for offentlig Forsøgning, eller over, at Bødeansvaret, som Følge af al Erstatningskravet opgives, færges, naar den offentlige Forsøgning indtræder, og det saameget mindre som det opnaar den Fordel, at det i Reglen vil kunne begjære den Dom, der maatte overgaa det, appelleret ved offentlig Foranstaltning. Man hævner saaledes ikke rettere, end at den foreslaaede Forandring, idet den paa den ene Side turde gjøre Husbondens berettigede Krav paa en virksommere Forsøgning Fyldest, og paa den anden Side ikke paa nogen Maade træder Lyendets Ret for nær, fuldkommen egner sig til at oplages i den Række af For skrifter, der naturligt supplere den hidtil gjældende Lyendelovgivning.